

RŨ BỤI PHIỀN NÃO, 'LAU MỜ' VÔ MINH...

Chùa A Di Đà | 7/11/2014 | 0 Bình luận

Phiền não, nghiệp chướng, vô minh nơi thân tứ đại tôi mang, khác nào những mảng bám thời gian trên lư hương đang dần tan biến, bởi đôi bàn tay Người con Phật, chắc đã quen thuộc với công việc của mình ở chùa Quán Sứ, miệt mài lau sạch những lư hương lớn bằng đồng trước thềm gian Tam Bảo. Lác đác có khách viếng thăm chùa, người mặc quần tây, người mặc váy thướt tha, cũng chẳng mấy may thu hút sự chú ý của người phật tử đang chấp tác.

Bụi trần bám mãi được đâu

Dày công trau gột có ngày rũ trôi

Cứ từng chút, từng chút thôi

Tinh cần, kiên nhẫn ngày lâu cũng thành...

Lư hương ở giữa dần sáng bóng. Ánh nắng ngày thứ 7 cuối tháng Mười có lúc sáng rọi khi phản chiếu từ góc lư hương bằng đồng được lau chùi thật kỹ...

Vành nón lá che thân cho đỡ nắng, dáng người nhỏ lom khom, từng bước chân cất nhắc nhẹ nhàng, đôi tay thoăn thoắt như lướt trên bề mặt lư hương...

Một cảm giác an nhiên khó tả toát lên từ chị phật tử, khiến tôi nán lại và tức thời tranh thủ tác nghiệp vài kiểu ảnh.

Chụp xong những tấm hình cần thiết, dường như đôi mắt không rời từng động tác của chị phật tử. Từng mảng bám bụi, tàn hương dần rũ trôi, lư hương càng sạch, sáng rõ, tôi bỗng thấy mình như vừa được “trau mình” sạch sẽ. Thân-Tâm trong ít giây như được thanh lọc, tinh thần thanh thoát, an lạc lạ thường.

Người qua lại

Thời lại qua

Có gần, xa

Cũng chẳng thà

Mình bi mẫn

Tự giác tha...

Tôi chợt nghĩ: Phiền não, nghiệp chướng, vô minh nơi thân tứ đại tôi mang, khác nào những mảng bám thời gian trên lư hương đang dần tan biến, bởi đôi bàn tay của một người bình thường như bao người khác. “Ánh sáng” khúc xạ lại từ lư hương, khi chưa được lau thì đặc một màu âm đạm của bụi trần, của dấu thời gian. Nhưng, càng sáng tỏ, tôi như thấy “màn vô minh” trong tâm mình phần nào mờ đi, cứ như thế mờ dần...

Kỳ diệu khôn tả bằng lời, hành động nhỏ, nhưng nơi tôn nghiêm cửa Phật, hàm chứa ý nghĩa sâu xa đến vậy. Thân mình đây, Tâm mình đây, bám cặn phiền não lâu rồi, màn vô minh cũng hoài che phủ, khi le lói, khi mờ... Rồi cũng như lư hương kia, được chăm sóc, lau chùi thường xuyên, cần mẫn, cũng đến ngày rũ trôi mọi mảng bám bụi trần, cũng sáng rạng như còn nguyên sơ.

Tôi tự nhủ: Ai cũng ráng tinh cần trau sửa bản thân, nương theo chính pháp thường hành, ắt có ngày tự mình “Rũ trôi bụi Phiền não, “lau mờ” Vô minh”, đã và đang đeo bám mình biết bao thời gian.

Tôi thầm khẩn nguyện rồi ra về, trong lòng còn vương lại cảm xúc khó diễn tả bằng lời...

Thường Nguyên